

Безсмертя

Володимир Підпалий

Гриміти громом від ранку
до ночі і в ніч глуху:
на страту вели смуглянку
по збитому в пил шляху...

Вірьовка в смолі - гадюка,
в смуглянки ж - весна з очей,
а їй же -
зв'язали руки,
і лезо пече в плече...

А їй би -
прожити років
не двадцять якихось! Ні...
Затихли дівочі кроки
в збагнеченій тишині...

Гриміли громи від ранку,
віщуючи смертний бій...

Живою іде смуглянка
в піснях по землі моїй!